

Arrest

nr. 198 071 van 17 januari 2018
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

**Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat V. HENRION
Place de l'Université 16/4
1348 LOUVAIN-LA-NEUVE**

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Tunesische nationaliteit te zijn, op 30 augustus 2017 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 27 juli 2017.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 19 december 2017 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 12 januari 2018.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat G. GASPART *loco* advocaat V. HENRION en van attaché K. ALLYNS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker, die verklaart van Tunesische nationaliteit te zijn, is volgens zijn verklaringen het Rijk binnengekomen op 18 mei 2016 en heeft zich vluchteling verklaard op 25 mei 2016.

1.2. Nadat een vragenlijst werd ingevuld en ondertekend, werd het dossier van verzoeker op 25 mei 2016 door de Dienst Vreemdelingenzaken overgemaakt aan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, waar verzoeker werd gehoord op 14 juli 2017.

1.3. Op 27 juli 2017 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing werd op dezelfde dag aangetekend verzonden.

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart geboren te zijn te Tunis op 15 mei 1985. U heeft de Tunesische nationaliteit en bent moslim.

Sinds uw geboorte woonde u bij uw ouders en twee zussen in Tunis, Ariana Cité 2 mars Al Tadhamon. In 2008 bent u voor een jaar verhuisd naar Nabel, voor een opleiding. Na dit jaar bent u opnieuw naar uw ouderlijk huis gegaan. In 2010 bent u opnieuw naar Nabel gegaan en in februari 2011 bent u teruggekeerd naar uw ouderlijk huis. Begin 2012 bent u, omwille van uw problemen, naar uw oom in Nabel gevlucht. In mei 2013 bent u opnieuw naar uw ouderlijk huis in Tunis gegaan tot uw vertrek.

U heeft een opleiding technicus gevolgd, u behaalde uw diploma in het jaar 2010-2011. U heeft verschillende zomerstages gedaan en werkte als verkoper van brommertjes, dit deed u tot einde 2010. U heeft drie zussen. Soumaya verblijft sinds 2008-2009 in België. U geeft aan dat ze genaturaliseerd is. Uw zus Sanaa is getrouwd met een Tunesische Fransman en verblijft zowel in Tunesië als in Frankrijk. Uw andere zus, Asmaa, woont in Tunis, in een andere wijk dan uw ouders.

U verklaart dat u op 4 oktober 2011 getuige was van een incident tussen de familie Haji en de familie van uw vriend Arbi. Leden van beide families waren slaags geraakt. Tijdens dat incident kwam er een auto bestuurd door een lid van de familie Haji op Arbi afgereden en liep hij een beenkwetsuur op. Hatem, de broer van Arbi, diende klacht in en kon u overtuigen om te getuigen voor de politie in deze zaak. De volgende ochtend getuigde u in het politiekantoor. Omar Haji kreeg een gevangenisstraf van zeven jaar, Hamza Haji kreeg een lichtere straf van enkele maanden. U werd opgebeld door de zus van Omar en Hamza, ze bedreigde u naar aanleiding van uw getuigenis. U diende naar aanleiding hiervan een klacht in bij de politie, zonder resultaat. Hierna werd u nogmaals door die zus gecontacteerd waarbij ze u meedeelde zorg voor uw leven te dragen en u aanmaande uw getuigenis in te trekken.

In februari of maart 2012 vond er een incident plaats op het strand waarbij u aangevallen en geslagen werd. De daders kende u niet, maar u bracht deze in verband met Hamza Haji, die intussen was vrijgelaten. Hierna verbleef u twintig dagen in het ziekenhuis en diende u klacht in tegen de familie Haji. Wegens gebrek aan bewijs had deze klacht geen resultaat. Begin 2012 ging u naar uw nonkel in Nabel. In mei 2013 keerde u terug naar uw ouderlijk huis toen uw nonkel had gehoord in een café dat ze naar u op zoek waren en hij geen problemen wou voor zijn gezin.

Op heden heeft u contact met uw moeder die in Tunesië benaderd werd door Omar en Hamza Haji. U zegt eveneens dat het goed met haar gaat. U zegt dat agenten haar verteld hebben dat u pas kan terugkeren na vijftien jaar, aangezien u anders gearresteerd zal worden en naar de gevangenis zal moeten gaan.

In december 2013 heeft u Tunesië verlaten met een vierdaags visum om deel te nemen als technicus aan een salon in Duitsland. Vervolgens heeft u anderhalf jaar in Frankrijk verbleven, hierna een jaar in Italië, opnieuw een maand in Frankrijk en vervolgens heeft u voor de eerste keer asiel aangevraagd. Dit op 25 mei 2016 in België.

U vreest bij terugkeer dat u naar de gevangenis zal moeten gaan en dat het gevaarlijk voor u is.

Ter staving van uw asielaanvraag legt u volgende documenten neer: kopie eerste pagina paspoort, rijbewijs, diploma, treintickets van uw reisroute, documenten over rechtszaak, psychologisch attest en medisch verslag over onderzoek aan uw neus.

B. Motivering

Er dient door het Commissariaat-generaal (CGVS) te worden vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent om uw nood aan internationale bescherming en uw vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken en wel om volgende redenen.

Vooreerst merkt het CGVS op dat u verklaart dat u Tunesië reeds verlaten heeft in december 2013 en dat u pas op 25 mei 2016 voor een eerste keer asiel heeft aangevraagd. U verklaart dat u met een visum naar Duitsland bent gegaan in december 2013 (CGVS p.4). U geeft aan dat u diezelfde avond

naar Frankrijk bent doorgereisd en dat u vervolgens anderhalf jaar in Frankrijk verbleven heeft (CGVS p.4). Hierna heeft u een jaar in Italië verbleven en bent u vervolgens nog een maand naar Frankrijk gereisd alvorens u naar België kwam om asiel aan te vragen (CGVS p.4, 5). U gevraagd te verduidelijken om welke reden u geen asiel heeft aangevraagd in Frankrijk, zegt u dat u niet wist dat u het recht hiertoe had en u bang was (CGVS p. 4, 5). U geeft dezelfde reden op gevraagd waarom u geen asiel heeft aangevraagd in Italië, maar even later verklaart u dan wel dat meerderjarigen daar niet naar opvangcentra worden doorverwezen en dat u reeds op straat verbleef (CGVS p. 5). U geeft bovendien aan dat u in Italië was, in 2015, op het moment van de grote instroom van personen op de vlucht die asiel aanvroegen (CGVS p. 5). Uw verklaring dat u niet wist dat u het recht had om asiel aan te vragen kan dan ook niet overtuigen, temeer er van uit kan worden gegaan dat moest u effectief een vrees koesteren, u in de loop der tijd toch informatie zou hebben ingewonnen hoe accurate bescherming te kunnen krijgen en temeer er uit uw verklaringen ook blijkt dat u illegaal in deze landen verbleef en u bij een mogelijke controle wel eens tegen de lamp zou kunnen lopen en het risico liep te worden gerepatriëerd. Het CGVS uit dan ook ernstige twijfels over uw nood aan internationale bescherming op basis van de door u gegeven verklaringen en het feit dat u reeds in december 2013 Tunesië heeft verlaten. De vaststelling dat u pas in mei 2016 voor een eerste keer om bescherming vroeg ondermijnt in sterke mate uw nood hieraan, dat hoeft geen verder betoog.

Bijkomend bent u ook op basis van volgende redenen er niet in geslaagd om de door u beweerde vrees aannemelijk te maken. Vooreerst stipt het CGVS aan dat het incident waarover u spreekt aan het strand weinig overtuigend is. Uw beweringen dat u niet wist wie u benaderd heeft, maar dat u afleidde dat Hamza Haji hiervoor verantwoordelijk was omdat u met niemand anders problemen had (CGVS p. 9), zijn weinig afdoend. U haalt dit incident aan om uw vrees kracht bij te zetten, maar het feit dat u verklaart dat u de daders in verband brengt met uw voorgaande problemen zonder meer, is weinig overtuigend. Daarnaast benoemt u geen verdere incidenten waarbij u persoonlijk betrokken was (CGVS p.7, 8). U heeft het dan ook niet concreet kunnen maken dat u persoonlijk door deze familie gevisieerd werd en dit ondermijnt de door u beweerde vrees. Er dient eveneens aangestipt te worden dat u gevraagd werd of Hatem, die de klacht indiende naar aanleiding van het incident op de straat, tevens problemen heeft (CGVS p.8). U geeft aan dat de familie van Hatem en de familie Haji reeds hun antecedenten hadden en dat ze het verder op straat regelen, ver van de staatinstellingen (CGVS p.8). Het feit dat u aangeeft dat beide families hun problemen onderling verder regelen en dat u, als getuige, het land moet ontvluchten, is weinig aannemelijk. Het CGVS vindt het op zijn minst gezegd opmerkelijk dat u op dergelijke wijze vervolgd zou worden en dat de andere families hun betwistingen onderling oplossen. Hierbij aanvullend merkt het CGVS tevens het volgende op. U werd in het begin van het gehoor gevraagd om een opsomming te geven van alle plaatsen waar u verbleven heeft van uw geboorte tot en met uw vertrek uit Tunesië (CGVS p. 3). U geeft aan dat u begin 2012 naar uw nonkel bent gevlucht in Nabel wegens uw problemen, maar dat u elk weekend terugkeerde naar Tunis om naar uw familie te gaan (CGVS p. 3). Daarna geeft u aan dat het toch niet elk weekend was, en dat ook uw familie u kwam bezoeken in Nabel (CGVS p. 3). U gevraagd wanneer het de laatste keer was dat u terugkeerde naar Tunis, zegt u het vergeten bent, dat dat meer dan vier jaar geleden was (CGVS p. 3). Bij het uiteenzetten van uw asielmotieven zegt u dat uw nonkel in mei 2013 vernam dat ze naar u op zoek waren en dat u omwille hiervan niet meer bij hem kon blijven (CGVS p. 8,9). U verklaart dat u in mei 2013 terug naar uw familie in Tunis keerde (CGVS p. 9). Het feit dat u aangeeft dat u tijdens uw verblijf bij uw nonkel verschillende keren terugkeerde naar Tunis en dat u in mei 2013 definitief terugkeerde naar Tunis, doet ernstige afbreuk aan de door u beweerde vrees ten overstaan van de familie Haji. Het gedrag dat u stelt, meer bepaald om terug te keren naar uw ouderlijke verblijfplaats in Tunis waar de feiten zich afspeelden, doet hieraan afbreuk. Het CGVS vindt het niet geloofwaardig dat u dit gedrag stelt terwijl u beweert dat u, zoals u weet van uw nonkel, gezocht werd en er voor u nog een dreigend gevaar zou zijn. Uw terugkeer naar Tunis, zowel tijdens uw vlucht bij uw nonkel, als uw definitieve terugkeer, ondermijnt in ernstige mate de geloofwaardigheid en ernst van de door u beweerde vrees. De vaststelling dat u pas, en zoals ook reeds werd aangestipt, in december 2013 uw land verlaat, ondermijnt tevens de geloofwaardigheid en ernst van de door u beweerde vrees. U gevraagd om welke reden u toen pas vertrok, zegt u dat u de grens niet kon passeren en dat u diende te wachten op het regelen van het visum (CGVS p.9). Het hoeft verder geen betoog dat deze vaststelling andermaal uw geloofwaardigheid ondermijnt.

Daarnaast dient er opgemerkt te worden dat u ten overstaan van Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) een aantal verklaringen heeft geuit die weinig overeenstemmen met de verklaringen ten overstaan van het CGVS (CGVS p.9). Bij DVZ geeft u aan dat Hamza u geslagen en bedreigd heeft naar aanleiding van uw getuigenis tegen beide broers in de rechtbank, terwijl u ten overstaan van het CGVS stelt door onbekenden te zijn geslagen en slechts te vermoeden dat Hamza hierachter zat (gehoorverslag CGVS

vraag 3 punt 5, CGVS p.7). U hiermee geconfronteerd stelt u wederom dat u wist dat het Hamza was op basis van alle zaken die met u gebeurd zijn. Daarnaast zegt u dat u niet heeft gezegd dat u voor de rechtbank had getuigd (CGVS p.9). Deze verklaringen bieden geen afdoende verschooning voor de vastgestelde discrepanties, dat hoeft geen betoog. Daarnaast heeft u bij DVZ ook niet gesproken over de dreigtelefoons die u ontving van de zus van Omar en Hamza Haji (gehoorverslag CGVS vraag 3 punt 5), wat ook de geloofwaardigheid van uw asielrelaas niet ten goede komt. Daar u aangeeft dat uw problemen voortvloeien uit de problemen die u had met de familie Haji, kan er van u verwacht worden dit eveneens vermeld te hebben.

Er dient volledigheidshalve aangestipt te worden dat u verklaart dat uw moeder benaderd werd, dat ze op weg naar haar werk geslagen werd (CGVS p.9). Maar gezien bovenstaande observaties kan ook hieraan geen geloof worden gehecht. Temeer daar u in het begin van het gehoor gevraagd werd of u op heden nog contact had met uw familie en u verklaart dat u contact heeft met uw moeder en dat het goed met haar gaat, dat ze werkt, niets meer en niets minder (CGVS p.4).

Gezien het geheel van bovenstaande observaties kan u noch de vluchtelingenstatus, noch de subsidiaire beschermingsstatus worden toegekend.

Volledigheidshalve dient te worden opgemerkt dat er zich in uw administratief dossier een kopie bevindt van de eerste pagina van uw paspoort. U gevraagd om welke reden u het originele niet kan voorleggen, zegt u dat u het verloren heeft in Frankrijk (CGVS p. 4). Daar dit een essentieel document is, is dit geen valabele uitleg. Verder legt u uw diploma neer en uw rijbewijs. Deze documenten hebben betrekken op uw identiteit en nationaliteit, gegevens die hier op zich niet ter discussie staan. De tickets van de trein die u neerlegt worden evenmin door het CGVS ter discussie gesteld. Daarnaast legt u nog gerechtelijke documenten neer over de rechtszaak in kader waarvan u getuigde bij de politie. Gezien bovenstaande observaties wordt er geen geloof gehecht aan de door u beweerde problemen en vrees die u hierdoor heeft ondervonden. Volledigheidshalve dient nog opgemerkt dat dit slechts kopies zijn waarvan de authenticiteit niet kan worden geverifieerd. Ook de medische verslagen die u neerlegt buigen de appreciatie van het CGVS niet om. Het feit dat u uw neus ooit zou hebben gebroken wordt op zich door ons niet betwist, doch gezien bovenstaande observaties kan er geen geloof worden gehecht aan de door u beweerde omstandigheden waarin dit gebeurde. Wat betreft het psychologisch attest dienen dezelfde opmerkingen te worden gemaakt: uw verklaring een psycholoog te raadplegen hoeft door het CGVS niet te worden betwist, doch kan er geen geloof worden gehecht aan de door u beweerde aanleiding van deze problemen. Deze door u neergelegde documenten vermogen dan ook niet bovenstaande appreciatie in positieve zin om te buigen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een enig middel, afgeleid uit de schending van artikel 1 van het Verdrag van Geneve van 28 juli 1951 betreffende de status van vluchtelingen, de artikelen 48/3, 48/4, 48/5, 48/6, 48/7 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en verwijdering van vreemdelingen, artikel 47 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie, de rechten van de verdediging, de artikelen 1319, 1320 en 1322 van het Burgerlijke Wetboek (miskenning van de bewijskracht en draagwijdte van een akte) en het administratief rechtsbeginsel van de zorgvuldige voorbereiding van bestuurshandelingen, geeft verzoeker vooreerst een theoretische uiteenzetting van de in het middel aangehaalde bepalingen, waarna hij de weigeringsmotieven van de bestreden beslissing tracht te verklaren of te weerleggen. Hij formuleert zijn verweer als volgt: “1) De asielaanvraag zou laattijdig zijn

In de bestreden beslissing, vindt de verwerende partij, dat het feit dat de eiser enkel in 2016 een asielaanvraag heeft ingediend terwijl hij al december 2013 Tunesië is verlaten, ondermijnt zijn nood aan bescherming.

De eiser is inderdaad in Frankrijk en Italië verbleven, waar hij illegaal verbleef.

Hij is later in België aangekomen, waar hij in mei 2016 asiel aanvraag.

Toen de eiser in Italië en Frankrijk verbleef, heeft een nooit een advocaat ontmoeten om zijn verblijfssituatie te bespreken.

Hij werd niet goed geïnformeerd over het verloop van een asielaanvraag in Europa en dacht dat het beperkt was aan staatsburgers van landen in oorlogstoestand...

Toen hij in België is aangekomen, heeft zijn zus contact genomen met een advocaat die over de asielpprocedure hem heeft inlichten.

Het feit dat de eiser geen asielaanvraag in Italië of Frankrijk heeft ingediend betekent bijgevolg niet dat hij geen vrees voor vervolging kent, maar enkel dat hij nooit zich informeerde over die procedure.

2) De aanval van de eiser

In de bestreden beslissing, stelt de verwerende partij dat de eiser geen zekerheid kan hebben over het feit dat hij aangevallen werd omwille van zijn getuigenis in het conflict tussen de familie H.(...) en de familie van zijn vriend A.(...).

Verwerende partij onderstrijpt dat H.(...), de broer van zijn vriend A.(...), die aan de eiser heeft gevraagd om te getuigen, geen problemen meer heeft gekend.

Verzoekende partij stelt vast dat verwerende partij niet blijkt te bestrijden dat de eiser aangevallen werd. Zij enkel bestrijdt dat deze aanval verbonden is met zijn getuigenis in een conflict tussen twee de families.

Indien de eiser geen zekerheid kan hebben over de daders van zijn aanval, komt het uit het verloop van die gebeurtenissen dat die aanval bewust en persoonlijk het richtte. De eiser heeft bijgevolg rechtstreeks een link gemaakt tussen zijn een aanval en het feit dat H.(...) H.(...) ondertussen vrijgelaten werd, en het feit dat hij bedreigd werd door deze personen.

Zijn verdenking zich baseren bijgevolg op objectieve elementen: de bedreigingen die hij gekregen heeft en het feit dat hij persoonlijk geïdiseerd werd.

De eiser wenst bovendien te bestrijden dat H.(...), die hem gevraagd heeft te getuigen, geen problemen zouden hebben gekend. De eiser heeft uitgelegd dat deze problemen "in de straat" zich regelen, wat niet betekend dat onderhandeling mogelijk zijn, maar wel dat conflicten zich kan gebeuren, en dat H.(...) niet in veiligheid blijft.

3) Het verblijf van de eiser bij zijn oom

In de bestreden beslissing, beschouwt de verwerende partij dat de eiser onduidelijk verklaringen zou hebben afgelegd over zijn verblijfplaatsen voor zijn vertrek van het land, en in het bijzonder over zijn bezoek aan zijn familie in Tunis, terwijl hij bij zijn oom in Nabel verbleef.

De eiser bevestigt dat hij sommige weekend bij zijn familie, in Tunis, doorbracht, en dat het niet elk weekend was. De verklaringen van de eiser zijn op dat punt niet tegenstrijdig, de eiser heeft enkel zijn verklaringen willen duidelijker te maken door het uitleggen dat het niet over elk weekend was, maar wel regelmatig.

Wanneer de eiser tijdens de weekends bij zijn familie verbleef, moest hij discreet bleven en niet buiten zijn huis zijn. Hij bleef bijgevolg zeer relatief veilig, indien zijn bezoeken beperkt aan weekends waren, en op voorwaarde dat hij in Tunis geen normale leven had (zonder te werken,...).

De eiser is ook naar Tunis teruggekeerd, nadat zijn oom hem heeft gevraagd Nabel te verlaten, omdat hij over geen andere mogelijkheid beschikte. Hij verbleef dat tijdens de tijd die nodig was om zijn vlucht van het land te kunnen organiseren. Hij moest opnieuw discreet blijven eb hij kon deze levensstijl op lange termijn niet houden.

De eiser wenst bijgevolg te bestrijden dat hij Tunesië laattijdig zou hebben verlaten. De eiser moest documenten verzamelen om het land te vluchten, een visumaanvraag neer te leggen, zodat hij het land zou kunnen vertrekken. Dit neemt tijd.

Hij verbleef tijdens dit periode in zeer relatief veiligheid, op voorwaard dat hij het huis niet verlaat, met altijd een risico dat hij aangevallen zou kunnen zijn. Hij beschikte niettemin over geen andere mogelijkheden.

4) De tegenstrijdigheden met de verklaringen bij DVZ

In de bestreden beslissing, haalt verwerende partij verschillende elementen aan die zou tegenstrijdigheden vormen met de verklaringen van de eiser bij de DVZ.

De eiser zou bij DVZ hebben verklaard dat hij door H.(...) aangevallen werd, terwijl hij verklaard bij het CGVS dat hij niet weet wie de daders waren.

De eiser heeft bij DVZ verklaard dat H.(...) drie personen heeft gestuurd om het aan te vallen. Hij ontkent te hebben verklaard dat H.(...) hem rechtstreeks heeft aangevallen. De eiser veronderstelt dat zijn verklaringen door DVZ niet duidelijk begrepen werden en bijgevolg niet goed overgenomen werden. De overneming van zijn verklaringen bij DVZ zijn niet precies ("ik werd door H.(...) geslagen en bedreigd"). Die laat niet te begrijpen of hij door de handen van H.(...) geslagen werd maar of op zijn opdracht.

Dit gebrek aan nauwkeurigheid vormt geen tegenstrijdigheid, zodat het zou vastgesteld worden dat deze verklaringen de geloofwaardigheid van de eiser ondermijnen.

Verwerende partij stelt ook vast dat de eiser bij het CGVS verklaard heeft enkel bij politie te hebben getuigen, terwijl er sprak is van getuigenis voor de rechtbank in zijn verklaringen bij de DVZ.

Opnieuw, blijkt de overneming van de verklaringen van de eiser onduidelijk te zijn. De eiser had enkel bij politie getuigen en moest voor de rechtbank getuigen. Dit is om te vermijden dat hij deze getuigenis maakt dat de eiser bedreigd werd.

Betreffende het feit dat de eiser telefonisch bedreigd werd, is het inderdaad correct dat dit element werd niet bij DVZ vermeld. Dit is op vraag van de ambtenaar die de eiser uitdrukkelijk heeft gevraagd om zo kort mogelijk te blijven, aangezien hij zou zijn relaas verder kunnen uitleggen bij zijn gehoor bij het CGVS.

De oefening om "alle belangrijke elementen in kort en samengevat uit te leggen", is inderdaad niet gemakkelijk voor asielzoekers, in het bijzonder in het kader van een gehoor bij DVZ, waar asielzoekers gevraagd zijn om kort te blijven en geen details te geven. De eiser beschouwt dat hij niet gestraft kan zijn voor het feit dat hij niet goed begrepen hoever in details in zijn uitleggingen moest gaan.

5) De neergelegde documenten

In de bestreden beslissing, analyseert de verwerende partij de neergelegde gerechtelijke documenten niet op grond dat deze documenten enkel in kopie neergelegd werden.

Verwerende partij moest in overweging nemen het feit dat de eiser niet de mogelijkheid kan krijgen om deze documenten in origineel neer te leggen, aangezien zij hem niet rechtstreeks betreffen.

Deze documenten zijn bijgevolg ten minst een aanwijzing van de gegrondheid van zijn asielaanvraag, aangezien zij zijn relaas staven.

Het komt inderdaad niet uit de bestreden beslissing dat de inhoud van deze rechterlijke documenten in tegenstelling komen met de verklaringen van de eiser in verband met het conflict tussen twee families waarin hij betrokken werd.

Verzoekende partij beschouwt bijgevolg dat door het niet analyseren van deze documenten, die de vrees voor vervolging van de eiser staven, heeft de verwerende partij zijn plicht in overstemming met artikel 48/6 van de Vreemdelingenwet geschonden."

Er worden geen nieuwe documenten aan het verzoekschrift gevoegd. Ter zitting legt verzoeker een aanvullende nota neer.

2.2. De Raad benadrukt vooreerst dat de uiteenzetting van een rechtsmiddel vereist dat zowel de rechtsregel of het rechtsbeginsel wordt aangeduid die zou zijn geschonden als de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsbeginsel door de bestreden beslissing werd geschonden (RvS 8 januari 2007, nr. 166.392). Het volstaat derhalve niet een opsomming te geven van een aantal wettelijke bepalingen zonder te verduidelijken op welke wijze deze bepalingen geschonden zijn. De Raad stelt vast dat verzoeker niet de minste toelichting geeft op welke manier hij artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet geschonden acht, zodat dit onderdeel van het middel derhalve onontvankelijk is.

Verzoeker licht evenmin toe op welke wijze zijn rechten van verdediging niet zouden zijn gerespecteerd bij het nemen van de bestreden beslissing, zodat ook dit onderdeel van het middel niet dienend wordt ingeroepen.

Wat betreft de vermeende schending van de artikelen 1319, 1320 en 1322 van het Burgerlijk Wetboek stelt de Raad vast dat voormelde artikelen betreffende de bewijsregels van het Burgerlijk Wetboek betrekking hebben op het civielrechtelijke bewijs van verbintenissen en van betaling, doch geenszins van toepassing zijn op de beslissingen genomen in het kader van de Vreemdelingenwet. Het onderdeel betreffende de schending van de artikelen 1319, 1320 en 1322 van het Burgerlijk Wetboek is derhalve niet onontvankelijk (RvS 28 februari 2006, nr. 155.679).

Waar verzoeker voorts de schending aanvoert van artikel 47 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie, artikel welk het recht op een doeltreffende voorziening in rechte en op een onpartijdig gerecht waarborgt, dient te worden benadrukt dat verzoeker met onderhavige procedure over een beroep beschikt dat voldoet aan alle waarborgen voorzien in genoemd artikel.

2.3.1. Blijkens de bestreden beslissing wordt verzoekers asielaanvraag geweigerd omdat (i) hij verklaart dat hij Tunesië reeds heeft verlaten in december 2013, dat hij met een visum naar Duitsland is gereisd, dat hij diezelfde avond naar Frankrijk is doorgereisd, waar hij anderhalf jaar heeft verbleven, dat hij hierna een jaar in Italië heeft verbleven en hij vervolgens nog een maand naar Frankrijk is gereisd, doch hij pas op 25 mei 2016 in België voor een eerste keer asiel heeft aangevraagd, hetgeen afbreuk doet aan zijn nood aan internationale bescherming, (ii) hij niet concreet heeft kunnen maken dat hij persoonlijk door de familie H. werd gevisieerd, het weinig aannemelijk is dat hij aangeeft dat de familie van H. en de familie H. hun problemen verder onderling regelen en dat hij, als getuige, het land moet ontvluchten, het feit dat hij aangeeft dat hij tijdens zijn verblijf bij zijn nonkel verschillende keren

terugkeerde naar Tunis en dat hij in mei 2013 definitief terugkeerde naar Tunis ernstige afbreuk doet aan de door hem beweerde vrees ten overstaan van de familie H. en ook de vaststelling dat hij pas in december 2013 het land heeft verlaten de geloofwaardigheid en de ernst van de door hem beweerde vrees ondermijnt, (iii) hij ten overstaan van de Dienst Vreemdelingenzaken aangeeft dat H. hem geslagen en bedreigd heeft naar aanleiding van zijn getuigenis tegen beide broers in de rechtbank, terwijl hij ten overstaan van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen stelt door onbekenden te zijn geslagen en slechts te vermoeden dat H. hierachter zat, en hij bij de Dienst Vreemdelingenzaken niet heeft gesproken over de dreig telefoons die hij ontving, wat ook de geloofwaardigheid van zijn asielaanvraag niet ten goede komt, (iv) gezien bovenstaande observaties evenmin geloof kan worden gehecht aan zijn verklaring dat zijn moeder benaderd werd, dat ze op weg naar haar werk geslagen werd, temeer daar hij in het begin van het gehoor verklaarde dat hij contact heeft met zijn moeder, dat het goed met haar gaat, dat ze werkt, niets meer en niets minder en (v) de door hem neergelegde documenten niet vermogen de appreciatie van zijn asielaanvraag in positieve zin om te buigen, zoals wordt toegelicht.

2.3.2. De Raad stelt derhalve vast dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen gelezen worden zodat verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover hij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in artikel 62 van de Vreemdelingenwet voldaan (RvS 5 februari 2007, nr. 167.477; RvS 31 oktober 2006, nr. 1.64.298; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.358; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.357; RvS 21 september 2005, nr. 149.149; RvS 21 september 2005, nr. 149.148). Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze formele motivering hem niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. Daarnaast blijkt uit het verzoekschrift dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt (RvS 21 maart 2007, nr. 169.217). Het middel kan in zoverre niet worden aangenomen. De Raad stelt vast dat verzoeker in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus van 27 juli 2017 (CG nr. 1614805), op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Het middel zal dan ook onder meer vanuit dit oogpunt worden onderzocht (RvS 25 juni 2004, nr. 133.153).

2.4. Uit de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet en artikel 4, §1 van de richtlijn 2011/95/EU volgt dat het in de eerste plaats aan de asielzoeker toekomt om de nodige relevante elementen te verschaffen om over te kunnen gaan tot een onderzoek van zijn aanvraag. De bevoegde overheid, in dit geval de commissaris-generaal, heeft tot taak de relevante elementen van de asielaanvraag te onderzoeken en te beoordelen in samenwerking met de verzoeker. De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele basis en hierbij moet onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

2.5. Na lezing van het administratief dossier besluit de Raad in navolging van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen dat verzoeker geen geloofwaardige elementen aanbrengt waaruit kan blijken dat hij zijn land van herkomst is ontvlucht of dat hij er niet zou kunnen terugkeren omwille van een gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin.

2.5.1. Zo wijst de commissaris-generaal vooreerst terecht op verzoekers extreem laattijdige asielaanvraag: *“Vooreerst merkt het CGVS op dat u verklaart dat u Tunesië reeds verlaten heeft in december 2013 en dat u pas op 25 mei 2016 voor een eerste keer asiel heeft aangevraagd. U verklaart dat u met een visum naar Duitsland bent gegaan in december 2013 (CGVS p.4). U geeft aan dat u diezelfde avond naar Frankrijk bent doorgereisd en dat u vervolgens anderhalf jaar in Frankrijk*

verbleven heeft (CGVS p.4). Hierna heeft u een jaar in Italië verbleven en bent u vervolgens nog een maand naar Frankrijk gereisd alvorens u naar België kwam om asiel aan te vragen (CGVS p.4, 5). U gevraagd te verduidelijken om welke reden u geen asiel heeft aangevraagd in Frankrijk, zegt u dat u niet wist dat u het recht hiertoe had en u bang was (CGVS p. 4, 5). U geeft dezelfde reden op gevraagd waarom u geen asiel heeft aangevraagd in Italië, maar even later verklaart u dan wel dat meerderjarigen daar niet naar opvangcentra worden doorverwezen en dat u reeds op straat verbleef (CGVS p. 5). U geeft bovendien aan dat u in Italië was, in 2015, op het moment van de grote instroom van personen op de vlucht die asiel aanvroegen (CGVS p. 5). Uw verklaring dat u niet wist dat u het recht had om asiel aan te vragen kan dan ook niet overtuigen, temeer er van uit kan worden gegaan dat moest u effectief een vrees koesteren, u in de loop der tijd toch informatie zou hebben ingewonnen hoe accurate bescherming te kunnen krijgen en temeer er uit uw verklaringen ook blijkt dat u illegaal in deze landen verbleef en u bij een mogelijke controle wel eens tegen de lamp zou kunnen lopen en het risico liep te worden gerepatrieerd. Het CGVS uit dan ook ernstige twijfels over uw nood aan internationale bescherming op basis van de door u gegeven verklaringen en het feit dat u reeds in december 2013 Tunesië heeft verlaten. De vaststelling dat u pas in mei 2016 voor een eerste keer om bescherming vroeg ondermijnt in sterke mate uw nood hieraan, dat hoeft geen verder betoog.” Verzoekers houding getuigt allerminst van een gegronde vrees voor vervolging zoals omschreven in de vluchtelingenconventie of van een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. De Raad benadrukt in dit verband dat van een persoon die beweert vervolgd te worden in zijn land van herkomst en die de bescherming van de Conventie van Genève of de subsidiaire bescherming inroept, redelijkerwijs mag worden verwacht dat hij zich, indien hij nood heeft aan daadwerkelijke bescherming, bij aankomst of zo snel mogelijk daarna wendt tot de asielinstanties van het onthaalland, *quod non in casu*. Met het verweer in het verzoekschrift dat hij zich in Italië en Frankrijk nooit informeerde over de asielprocedure en dat hij dacht dat het indienen van een asielaanvraag “*bepert was aan staatsburgers van landen in oorlogstoestand*” brengt verzoeker geen valabele verklaring bij die kan vergoelijken waarom hij al die tijd heeft nagelaten om minstens een poging te ondernemen om zich te verzekeren van een blijvende bescherming tegen de vrees die hem noopte zijn land van herkomst te verlaten, dan wel die hem verhindert ernaar terug te keren. Zoals reeds terecht wordt opgemerkt in de bestreden beslissing, verbleef verzoeker immers meerdere jaren illegaal in Italië en Frankrijk waardoor hij niet kon uitsluiten bij een controle te worden aangehouden en het risico te lopen eventueel naar zijn thuisland te worden gerepatrieerd. Dat verzoeker dermate lang wachtte om zich vluchteling te verklaren, en dit terwijl zijn verblijf uiterst precair was, toont dan ook aan dat hij internationale bescherming niet dringend noodzakelijk achtte. Verzoekers gedrag vormt immers een contra-indicatie voor de ernst van door hem voorgehouden nood aan internationale bescherming en kan bezwaarlijk getuigen van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de vluchtelingenconventie of een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet. Verzoekers laattijdige asielaanvraag ondermijnt aldus reeds de ernst en de geloofwaardigheid van de door hem geschetste vrees. De argumentatie in het verzoekschrift kan deze appreciatie niet ombuigen.

2.5.2. Voorts kan de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen worden bijgetreden waar in de bestreden beslissing wordt uiteengezet als volgt: “(...) *Vooreerst stipt het CGVS aan dat het incident waarover u spreekt aan het strand weinig overtuigend is. Uw beweringen dat u niet wist wie u benaderd heeft, maar dat u afleidde dat H.(...) H.(...) hiervoor verantwoordelijk was omdat u met niemand anders problemen had (CGVS p. 9), zijn weinig afdoend. U haalt dit incident aan om uw vrees kracht bij te zetten, maar het feit dat u verklaart dat u de daders in verband brengt met uw voorgaande problemen zonder meer, is weinig overtuigend. Daarnaast benoemt u geen verdere incidenten waarbij u persoonlijk betrokken was (CGVS p.7, 8). U heeft het dan ook niet concreet kunnen maken dat u persoonlijk door deze familie geïsoleerd werd en dit ondermijnt de door u beweerde vrees. Er dient eveneens aangestipt te worden dat u gevraagd werd of H.(...), die de klacht indiende naar aanleiding van het incident op de straat, tevens problemen heeft (CGVS p.8). U geeft aan dat de familie van H.(...) en de familie H.(...) reeds hun antecedenten hadden en dat ze het verder op straat regelen, ver van de staatsinstellingen (CGVS p.8). Het feit dat u aangeeft dat beide families hun problemen onderling verder regelen en dat u, als getuige, het land moet ontvluchten, is weinig aannemelijk. Het CGVS vindt het op zijn minst gezegd opmerkelijk dat u op dergelijke wijze vervolgd zou worden en dat de andere families hun betwistingen onderling oplossen. (...)*” De Raad stelt vast dat verzoeker in voorliggend verzoekschrift geen ernstige poging onderneemt om het geheel van voorgaande vaststellingen en overwegingen in een ander daglicht te plaatsen. Hij komt immers in wezen niet verder dan het louter herhalen van en volharden in zijn eerder afgelegde verklaringen, het formuleren van vermoedens en speculaties van zijnentwege en het tegenspreken van de gevolgtrekking door de commissaris-generaal, hetgeen echter bezwaarlijk een dienstig verweer kan worden geacht en waarmee hij dan ook niet vermag aannemelijk te maken dat het door hem beweerde incident aan het strand – zo hieraan al enig

geloof zou worden gehecht – enig verband houdt met zijn getuigenis tegen de familie H. of dat hij persoonlijk door deze familie werd geïsoleerd.

De geloofwaardigheid van verzoekers verklaringen in dit verband wordt bovendien bijkomend onderuit gehaald door de vaststelling dat hij ten overstaan van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen stelde door onbekenden te zijn geslagen en slechts te vermoeden dat H. hierachter zat, terwijl hij ten overstaan van de Dienst Vreemdelingenzaken aangaf dat hij door H. werd geslagen en bedreigd naar aanleiding van zijn getuigenis tegen beide broers. In het verzoekschrift ontkent verzoeker met klem te hebben verklaard dat H. hem rechtstreeks heeft aangevallen en suggereert hij dat *“zijn verklaringen door DVZ niet duidelijk begrepen werden en bijgevolg niet goed overgenomen werden.”* Zijn verklaring *“Ik werd door H.(...) geslagen en bedreigd. Hij deed dit omdat ik getuigd had tegen beide broers in de rechtbank. Ik heb klacht ingediend bij de politie wagens slagen en verwondingen, maar de politie heeft niets gedaan.”* (administratief dossier, stuk 12, vraag 3.5.) is naar het oordeel van de Raad nochtans duidelijk en niet voor interpretatie vatbaar. Verzoekers bewering in het verzoekschrift dat hij op de Dienst Vreemdelingenzaken heeft verklaard dat H. drie personen heeft gestuurd om hem aan te vallen, vindt niet de minste steun in de vragenlijst die werd ingevuld op de Dienst Vreemdelingenzaken die verzoeker, nadat het verslag hem werd voorgelezen in het Arabisch, zonder voorbehoud heeft ondertekend waarmee hij aldus te kennen heeft gegeven dat de inhoud ervan overeenstemt met de inlichtingen die hij heeft verstrekt en dat deze inlichtingen oprecht, volledig en correct zijn. Verzoeker maakte hierbij geen gewag van het feit dat zijn verklaringen niet nauwkeurig vertaald zouden zijn geweest. Ook bij aanvang van het gehoor op de zetel van het Commissariaat-generaal maakte verzoeker geen melding van het feit dat zijn verklaringen zoals hij deze heeft afgelegd voor de Dienst Vreemdelingenzaken foutief vertaald zouden zijn geweest. Verzoeker verklaarde slechts *“Ik heb een kleine fout gemaakt, eigenlijk drie.”*, waarna hij een aantal correcties op zijn eerdere verklaringen aanbracht (administratief dossier, stuk 5, p. 2). De Raad benadrukt dat het niet ernstig is om na confrontatie met een negatieve beslissing louter hypothetische vertaalproblemen bij de Dienst Vreemdelingenzaken op te werpen. Blote beweringen van zijnentwege buiten beschouwing gelaten, toont verzoeker niet *in concreto* aan dat er *in casu* sprake zou zijn geweest van communicatieproblemen/misverstanden tijdens het gehoor op de Dienst Vreemdelingenzaken, noch dat de kwaliteit of de betrouwbaarheid van de vertalingen gehypothetiseerd zou zijn. Er is dan ook geen reden om aan te nemen dat het gehoorverslag geen correcte of volledige weergave zou zijn van het verloop van het gehoor, noch dat de vaststellingen van de bestreden beslissing hierin geen grondslag zouden vinden. Uit de gekunstelde uitleg in het verzoekschrift blijkt overigens dat verzoeker wel degelijk met zekerheid zou weten dat hij in opdracht van H. werd aangevallen, wat niet alleen niet te rijmen valt met zijn verklaringen zoals hij deze heeft afgelegd op de zetel van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, waar hij het slechts had over een vermoeden, doch evenmin verenigbaar is met de uiteenzetting in het verzoekschrift waar wordt gesteld *“Indien de eiser geen zekerheid kan hebben over de daders van zijn aanval, komt het uit het verloop van die gebeurtenissen dat die aanval bewust en persoonlijk het richtte. De eiser heeft bijgevolg rechtstreeks een link gemaakt tussen zijn een aanval en het feit dat H.(...) H.(...) ondertussen vrijgelaten werd, en het feit dat hij bedreigd werd door deze personen.*

Zijn verdenking zich baseren bijgevolg op objectieve elementen: de bedreigingen die hij gekregen heeft en het feit dat hij persoonlijk geïsoleerd werd.” en waar verzoeker aldus de eerder door hem geuite vermoedens bevestigt. Het hoeft geen betoog dat verzoekers incoherente en wisselende verklaringen zijn geloofwaardigheid allerminst ten goede komen.

2.5.3. De commissaris-generaal voegt hier nog pertinent aan toe: *“(...) U werd in het begin van het gehoor gevraagd om een opsomming te geven van alle plaatsen waar u verbleven heeft van uw geboorte tot en met uw vertrek uit Tunesië (CGVS p. 3). U geeft aan dat u begin 2012 naar uw nonkel bent gevlucht in Nabel wegens uw problemen, maar dat u elk weekend terugkeerde naar Tunis om naar uw familie te gaan (CGVS p. 3). Daarna geeft u aan dat het toch niet elk weekend was, en dat ook uw familie u kwam bezoeken in Nabel (CGVS p. 3). U gevraagd wanneer het de laatste keer was dat u terugkeerde naar Tunis, zegt u het vergeten bent, dat dat meer dan vier jaar geleden was (CGVS p. 3). Bij het uiteenzetten van uw asielmotieven zegt u dat uw nonkel in mei 2013 vernam dat ze naar u op zoek waren en dat u omwille hiervan niet meer bij hem kon blijven (CGVS p. 8,9). U verklaart dat u in mei 2013 terug naar uw familie in Tunis keerde (CGVS p. 9). Het feit dat u aangeeft dat u tijdens uw verblijf bij uw nonkel verschillende keren terugkeerde naar Tunis en dat u in mei 2013 definitief terugkeerde naar Tunis, doet ernstige afbreuk aan de door u beweerde vrees ten overstaan van de familie H.(...). Het gedrag dat u stelt, meer bepaald om terug te keren naar uw ouderlijke verblijfplaats in Tunis waar de feiten zich afspeelden, doet hieraan afbreuk. Het CGVS vindt het niet geloofwaardig dat u dit gedrag stelt terwijl u beweert dat u, zoals u weet van uw nonkel, gezocht werd en er voor u nog een*

dreigend gevaar zou zijn. Uw terugkeer naar Tunis, zowel tijdens uw vlucht bij uw nonkel, als uw definitieve terugkeer, ondermijnt in ernstige mate de geloofwaardigheid en ernst van de door u beweerde vrees.” Met de argumentatie in het verzoekschrift dat hij relatief veilig was bij zijn familie zolang hij discreet bleef en het huis niet verliet, minimaliseert verzoeker zelf het gevaar dat hij in Tunis liep en brengt hij aldus geen overtuigende argumenten bij die een ander licht kunnen werpen op de appreciatie dat zijn vrijwillige en herhaaldelijke terugkeer naar de plaats waar hij naar eigen zeggen gevaar liep/loopt verder afbreuk doet aan de ernst en de geloofwaardigheid van de door hem geschetste vrees.

Ook het feit dat verzoeker nog de tijd nam om een legale uitreis te plannen relativeert zijn bewering dat hij zijn land van herkomst heeft verlaten omdat hij er een gegronde vrees voor vervolging koestert. Verzoekers houding valt aldus opnieuw niet te rijmen met de door hem beweerde vrees voor vervolging.

2.5.4. De geloofwaardigheid van verzoekers relaas wordt verder onderuit gehaald door de vaststelling dat hij bij de Dienst Vreemdelingenzaken niet heeft gesproken over de dreigtelefoons die hij zou hebben ontvangen. De Raad benadrukt dat van een asielzoeker mag worden verwacht dat hij alle elementen ter ondersteuning van zijn asielaanvraag op correcte wijze en zo accuraat mogelijk aanbrengt, zeker de elementen die de directe aanleiding vormen van zijn vertrek of vlucht uit het land van herkomst. Hij dient dit zo volledig en gedetailleerd mogelijk te doen en dit reeds van bij het eerste interview, daar op hem de verplichting rust om zijn volledige medewerking te verlenen aan de asielprocedure. Uit de lezing van het administratief dossier blijkt dat verzoeker bij het invullen van de vragenlijst bij de Dienst Vreemdelingenzaken de kans kreeg om al zijn asielmotieven kort uiteen te zetten. Bovendien werd aan verzoeker op het einde van het interview de mogelijkheid geboden om bijkomende opmerkingen te geven en werd hem uitdrukkelijk gevraagd of hij nog iets wenste toe te voegen (administratief dossier, stuk 12, vraag 3.7.). Verzoeker maakte evenwel op geen enkel ogenblik melding van het feit dat hij dreigtelefoons ontving van de zus van O. en H. H., hetgeen geenszins een detail betreft zoals wordt gesuggereerd in het verzoekschrift. Niettegenstaande het feit dat de vragenlijst niet tot doel heeft een uitvoering of gedetailleerd overzicht van alle elementen of feiten te geven, kan wel redelijkerwijs van verzoeker worden verwacht dat hij een dermate essentieel element in zijn relaas bij aanvang van de asielprocedure spontaan zou vermelden zo dit op enige waarheid zou berusten. Dat het interview op de Dienst Vreemdelingenzaken kort moest zijn, doet hieraan geen afbreuk. Verzoeker geeft aldus geen aanvaardbare verklaring voor het niet vermelden bij de Dienst Vreemdelingenzaken van een dergelijk cruciaal element in zijn relaas zodat deze ommissie zijn algehele geloofwaardigheid verder op de helling zet.

2.5.5. De Raad stelt vast dat verzoeker in het verzoekschrift geen concreet verweer voert tegen de motieven van de bestreden beslissing waar de commissaris-generaal op goede gronden besluit *“Er dient volledigheidshalve aangestipt te worden dat u verklaart dat uw moeder benaderd werd, dat ze op weg naar haar werk geslagen werd (CGVS p.9). Maar gezien bovenstaande observaties kan ook hieraan geen geloof worden gehecht. Temeer daar u in het begin van het gehoor gevraagd werd of u op heden nog contact had met uw familie en u verklaart dat u contact heeft met uw moeder en dat het goed met haar gaat, dat ze werkt, niets meer en niets minder (CGVS p.4).”* Ook deze vaststellingen en overwegingen blijven aldus onverminderd overeind en worden door de Raad tot de zijne gemaakt.

2.5.6. De door verzoeker neergelegde documenten zijn niet van dien aard dat zij de appreciatie van zijn asielaanvraag in positieve zin kunnen ombuigen. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen beoordeelt deze documenten correct als volgt: *“Volledigheidshalve dient te worden opgemerkt dat er zich in uw administratief dossier een kopie bevindt van de eerste pagina van uw paspoort. U gevraagd om welke reden u het originele niet kan voorleggen, zegt u dat u het verloren heeft in Frankrijk (CGVS p. 4). Daar dit een essentieel document is, is dit geen valabele uitleg. Verder legt u uw diploma neer en uw rijbewijs. Deze documenten hebben betrekken op uw identiteit en nationaliteit, gegevens die hier op zich niet ter discussie staan. De tickets van de trein die u neerlegt worden evenmin door het CGVS ter discussie gesteld. Daarnaast legt u nog gerechtelijke documenten neer over de rechtszaak in kader waarvan u getuigde bij de politie. Gezien bovenstaande observaties wordt er geen geloof gehecht aan de door u beweerde problemen en vrees die u hierdoor heeft ondervonden. Volledigheidshalve dient nog opgemerkt dat dit slechts kopies zijn waarvan de authenticiteit niet kan worden geverifieerd. Ook de medische verslagen die u neerlegt buigen de appreciatie van het CGVS niet om. Het feit dat u uw neus ooit zou hebben gebroken wordt op zich door ons niet betwist, doch gezien bovenstaande observaties kan er geen geloof worden gehecht aan de door u beweerde omstandigheden waarin dit gebeurde. Wat betreft het psychologisch attest dienen dezelfde opmerkingen te worden gemaakt: uw verklaring een psycholoog te raadplegen hoeft door het*

CGVS niet te worden betwist, doch kan er geen geloof worden gehecht aan de door u beweerde aanleiding van deze problemen. Deze door u neergelegde documenten vermogen dan ook niet bovenstaande appreciatie in positieve zin om te buigen.” Waar verzoeker meent dat de door hem neergelegde gerechtelijke documenten door het Commissariaat-generaal niet werden geanalyseerd omdat deze documenten enkel in kopie werden neergelegd, gaat hij uit van een selectieve en verkeerde lezing van de bestreden beslissing, waar uitdrukkelijk wordt gesteld *“Daarnaast legt u nog gerechtelijke documenten neer over de rechtszaak in kader waarvan u getuigde bij de politie. Gezien bovenstaande observaties wordt er geen geloof gehecht aan de door u beweerde problemen en vrees die u hierdoor heeft ondervonden.(...)”* Dat verzoeker getuige was in een rechtszaak wordt aldus op zich niet betwist. Wel wordt op basis van het geheel van de pertinente en draagkrachtige motieven zoals opgenomen in de bestreden beslissing terecht geoordeeld dat geen geloof kan worden gehecht aan verzoekers bewering als zou hij omwille van deze getuigenis problemen hebben gekend die hem ertoe noopten zijn land van herkomst te verlaten.

Waar verzoeker ter terechtzitting nog een aanvullende nota neerlegt en stelt dat de situatie in Tunesië verslechterd, dat dit aspect ook moet meegenomen worden bij de beoordeling van zijn asielaanvraag en uit stuk 1 blijkt dat een lid van de familie El Hadji een belangrijke positie heeft bij de Tunesische regering, wijst de Raad er op dat aan verzoeker zijn relaas met betrekking tot zijn voorgehouden vrees ten aanzien van de familie El Hadji geen geloof wordt gehecht.

2.5.7. Wanneer zoals *in casu* geen geloof kan worden gehecht aan het naar voren gebracht asielrelaas, is er geen reden om dit te toetsen aan de voorwaarden die inzake de erkenning van vluchtelingen worden gesteld door artikel 1, A (2) van het Verdrag Genève en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

2.6. Gelet op het geheel van de motieven van de bestreden beslissing, welke in voorliggend verzoekschrift niet op dienstige wijze worden ontkracht zoals blijkt uit wat voorafgaat, toont verzoeker evenmin aan dat hij het slachtoffer dreigt te worden van een vervolging die zou resulteren in doodstraf of executie dan wel foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing die in zijn hoofde een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet uitmaakt.

In het administratief dossier zijn geen andere elementen voorhanden waaruit zou moeten blijken dat verzoeker in aanmerking komt voor de toekenning van subsidiaire bescherming overeenkomstig artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. Uit niets blijkt immers dat er in Tunesië actueel sprake is van een internationaal of binnenlands gewapend conflict zodat er ten aanzien van verzoeker geen zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Waar verzoeker in de aanvullende nota van 12 januari 2018 stelt dat de situatie in Tunesië verslechterd is en dat dit aspect ook moet meegenomen worden bij de beoordeling van zijn asielaanvraag, kan de Raad slechts vaststellen dat uit de stukken (berichten sociale media) die verzoeker indient niet kan worden afgeleid dat er thans in Tunesië een situatie is die valt onder de toepassing van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Immers, artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet beoogt bescherming te bieden in de uitzonderlijke situatie dat de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst, in casu Tunesië, dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de in voornoemd artikel van de Vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging. (HvJ 17 februari 2009, C-465/07, Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie; HvJ 30 januari 2014, C- 285/12, Diakité / Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen)

2.7. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te stoen op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker door het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen werd gehoord. Tijdens dit interview kreeg hij de mogelijkheid zijn asielmotieven uiteen te zetten en zijn argumenten kracht bij te zetten, kon hij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en heeft hij zich laten bijstaan door zijn advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Arabisch machtig is. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het voorgehouden land van herkomst van verzoeker en op alle

dienstige stukken. Dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig tewerk is gegaan kan derhalve niet worden bijgetreden.

2.8. In acht genomen wat vooraf gaat is de Raad van oordeel dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen terecht concludeert aan de hand van de in de bestreden beslissing toegelichte vaststellingen dat verzoeker niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend en dat hij niet in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Het enig middel is ongegrond. De bestreden beslissing wordt beaamd en in zijn geheel overgenomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt aan de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt aan de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeventien januari tweeduizend achttien door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

M.-C. GOETHALS